õrätumist, nina üllemale fuure häält peäst, oma silma põrvale
käänd, nägu see ta silmile fuurt valla oleks tenni. Ka fuure prow
preili; nina nooremehe ofitsiri oma mant, ker ka oma silmaga
tsea karjist, nii kuulsat kuninga palajat räägimist näta soiva.
Kõiki imetlemine olli üli fuur, kuna kuninga lõa, viha ja käsu
peräst kogoni laheda tahtis. Palapäält käsk ta omal teadmil vieris
jat tseakorjast, unlitsa päält kinni võtta, nina hende ette, fuure
rõõrasta sessa, omma laali tarvo. Waene tseakorjat läs, kui põle
münutsin vihaste rõõrisewa kuninga ja talajalt noorsa meelse
kuuste sen, kon kuningat hoitsesse heliga tenält küsinä noo
: „Üle sina selm, kuuas sajat ka mahti ja aega, mins oinumas
tütard ära noorde?! Julge nõi kinnit ja kiremahut hende ära
tõmmer pea pisto, koala jägeke nina kõrte pelgamada heliga:
„Kinulist fuur kuningar, fir noori de mina teda, kui ta
enne ja minno noorel, õdva ellsamal minutil!"
Kõik päält kuulja imetlise wälga poisi julgust nina weidrast vast
tust, kellest ka kuningar arun ei saa, enge jala-päält oma
tütre fünä lopt kutsa nina tema käest küsse: „Noh, tütar, kas
olet ka kunagi seda selmi, tsea karjist noorsu?" Tütar kõr
ilma pelgamata: „Jah, armas papa, noori küll üt kõrd, kui ta
näsinult kahtsten, pahatte nägu meie armast wie-woolga
nässa lats." Tsea viha tiaste üle möstüse minemä, mida temä
nainak veel seelda võisse, ja tütrelt sunnito tahtmisega tõsti
põrda küsse: „Noh, tütar, kas ka temäga kunagi ehk kuigi kaeks
ka oled puttuna?" „Ei iialgi papa, ei milgi wisist ei kombel, enne
ei peraff," ainitas kuninga tütar. Kuningat ja kõigi päält kuu
jat olli see asi üle arusaamata suus ja imelise mõistatus.
Kuningar, ker nüüd kõigest häästi ja ausalt koolimata, nõus
olli wõlmu palajale orjale pelgust tetsa, — küsse kolmat kõrda
tütre käest: „Noh, tütar, kui ka teda nii wisi naari, mis ta (tütel)
selle päälo?" Kuninga tütar kortse sibedaste ütlen: „Armas papa,
see olli mull väga rasse ja hirmas kuulda, mis ta ütles, ehk ma küll
selle päale rõõmsalt ja südamelt naarda nõusse. Ta ütles mulle:
„O kui ka kergemeelsline, saagu ära naartud! Ehk ma üttle sulle
veel proosta (likk) talo rahwa sõnaga: saagu sulle lats!""
Ot ma armas papa, nee rasse tõna, ei ole iialgi mins meelest
ära lännis, ehk ma neid küll kõigi pidi unutada ole püüdnud!"
Kuninga viha lägisi väga selge palama, nina ta kõrs kõige wõa- ja
wõisõga rasse tsea karjist päält, nina küsse surjarte: „Ütle sina,

selm, mis ma sinule selle kõrs tükis weraft siä tegema, ka olet
ja noor, ja jägi peräs nõis, nets minu tulega ära siä palata-
ma!" Tsea karjar piostas hende kõige võrda ära, nina üttles jul-
gelt: „Auline kuningar! Iga seemlast tegemist ei ole. Teis
ainumene tütar kaap mulle naisse, nina mina teie ainumast
räumeher!" Selle julge wastuse päale pangatse tõsse, suus tetto
kond fuure heliga naerdma, nina kuningar viha peraff
ommi kinnist päält kisti ja tänis: „Kõtsetse ta selm kinni, kõrst-
ke ta selm kinni!" Ent tsea karjar kortse valulikult: „Armas
kuningar annap mulle kõik andis, ja ei ole minoga enämb
kui!" Sedamaid lahes kuninga viha, ja ta jägis kogoni ra-
hule oma tsea karjusega, nina waänd hende oma tütre poole,
ja küsse temä käest: „Noh, tütar, mis ka arwad ma anna sinu
lemäle naisse!?" Tütar kortse: „Jah, armas papa, tõsidke mina
esi ka ei takasi. Nää meelega taha matemä tom naine olla."
Kuninga viha lägisi rattberte oma tütre päale palama, ja
ta ütel ähwarden ja trooten: „Selmist, kasi mins selmist pas-
hilla! Ellis full sõlain on, sellega päält siia oma esä kuuningli-
kust majast lahduma. Siat ei tohi sina kõigest ela ajal mins
silmile kemäst nõudata; lopt ütle olatu tsea karjuse naane
ei tohi hende eälgi kuninga tütrer tunnõstada, weel wähemb
temä selmä ola tulen. Kasi, kasi mins silmast, kõigest oma armas
sese nina nojaga!"
Kuninga tütar ja tsea karjar kobera fuurest koalist, fuurde hälk
nälä minema, nina ka kuninga tütre-poig ja pond sona tala
tõrelemist nii nalja tõhele, et ka temä terasdeti, oma ema tagan
koalist nälä arte. Kõik nolmekesne kallera sellsamal tammi
kuninga linast nälli, ehk küsk kuninga prowwa, kui ema armas
tus ja hia, weel omma tütard liina oler jätnü. Ent ka temägi
ei tohi nihatse olukorrase ette andis pallemisega artuda, oma tütre
resse. Ka kõik palli-pido nõõra, kui nemä näiwa, et nõudalämi
marre ja pahanduse järeldäis nii hästa olli — ei orwa ütlpi mi-
dagi parembat kui — waija nõõrusse ära jätta, sest „ega pidu emme
ei parane, kui nõõra wähänese." Ja nii kallera kõik kuninga rai-
gina puruwiisti, ommi kalerkõrde ja kauperdega rõõmsalt ära,
egäüks omale poole ja maale.
Ent waene tseakarjar olli ja esime neid oma tsea-tahanda, jupsitsil
ajal, pahte jätnü, nina kui pröita, warandusta poisikene kuningi
merewerde talun, kon tälle tütre kalameke omma kuulsinke kortsi
pooiva, naise ja pojaga elamise tarwis. Ent noor ahela mees ei wõta